

РЕШЕНИЕ

№ 17563

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, .. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: с г

при участието на секретаря с в
като разгледа докладваното от с г Гражданско дело № 20221110167934 по опис за 2022 година

Предявени са установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „С..” АД срещу М. С. М. за сумата от 2048,19 лв., представляваща неизплатена сума за потребена вода през периода от 03.01.2013 г. до 05.05.2022 г. в обект, находящ се в гр. София, ж.к. "Х..", бл..., вх..., ет.5, ап..., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното й изплащане, както и за сумата от 1,84 лв., обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода за периода от 03.02.2013 г. – 05.05.2022 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 26.09.2022 г. по гр.д. № 48097/2022 г. по описа на СРС, .. състав.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответницата въз основа на неформален договор за предоставяне на ВиК услуги при публично известни общи условия. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответницата ВиК услуги (доставена питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадъчни води) в посочения обект, като купувачът не е заплатил дължимата цена, както и обезщетение за забава върху нея за периода от датата на падежа, посочен във фактурите.

Ответникът подава отговор на исковата молба, в който оспорва исковете по подробно изложени съображения. Позовава се на изтекла тригодишна погасителна давност по отношение на претендираните от ищцовото дружество вземания.

Съдът приема от фактическа и правна страна следното:

По предявените искове в тежест на ищеца е да установи, че ответникът е потребител на ВиК

услуги по възникнало между страните облигационно правоотношение, че в процесния период ищецът е доставял ВиК услуги в претендираните количества в посочения обект, чиято стойност възлиза поне на претендираните суми, респ. че са налице обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД, с оглед наведеното в производството възражение за погасителна давност. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на ВиК услугите са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдявани имоти и/или имоти, от които се отвеждат отпадъчни и/или дъждовни води; собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост; или собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдяваните обекти, разположени на територията на един поземлен имот и присъединени към едно водопроводно отклонение.

За установяване на обстоятелството, че ответникът е собственик на процесния имот е представена с исковата молба справка от Служба по вписванията – гр. София. Съдът намира обаче, че същата не е годно доказателство да установи наличието на собственост или учредено ограничено вещно право на ответника върху процесния имот. Горната представлява неофициално извлечение от база данни на Имотен регистър, което не е издадено от компетентно длъжностно лице и е само индиция, косвено доказателство за наличие на вещни права на ответника върху имота, поради което не е годно доказателство за установи пълно и главно правото на собственост респективно вещното право на ползване на ответника върху имота. В този смисъл Решение от 12.02.2019 г. по в.гр.д 10766/2018 г., IV-А състав, СГС, Решение от 26.08.2019 г. по гр.д.12807/2018 г. IV-Д състав, СГС.

Качеството собственик и/или вещен ползвател на лицето, от което се претендира заплащане на ВиК услуги следва да се докаже с документ за собственост, респективно за учредено вещно право на ползване. Такива доказателства не са представени нито в исковото производство, нито в производството за издаване за заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, поради което това обстоятелство остава недоказано по делото.

По изложените съображения следва да се приеме, че по делото не се установи по безспорен начин наличието на договорна връзка между ищеца и ответницата, а оттам и наличието на възникнало за ответницата задължение за заплащане на претендираните от ищеца суми за предоставените и потребени В и К услуги в процесния обект.

Ето защо предявеният главен иск подлежи на отхвърляне като неоснователен и недоказан, а предвид акцесорния характер на иска за мораторна лихва, обусловена от неизпълнението на главното задължение, и този иск подлежи на отхвърляне като неоснователен и недоказан.

По разноските: На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски. Тъй като адвокатската помощ е оказана безплатно съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗА, възнаграждението следва да се присъди в полза на адвоката по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА в размер на 505 лева, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 във вр. § .. от ДР на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът намира за неоснователно направеното от ищеца възражение за прекомерност на претендираните от ответника в настоящето производство разноски в размер на 505 лева, тъй като същите кореспондират с предвидения в Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимум.

Съгласно мотивите към т. 11 г от ТР № 4/2013 на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. На длъжника обаче не се дължат разноски за подаване на възражение в заповедното производство, доколкото същото е прераснало в исково такова, в което той е получил защита в пълен обем. Такава е най-актуалната практика, изразена в Определение № 45 от 23.01.2019 г. по ч. т. д. № 3074/2018 г. на ВКС. Посочено е, че законът изрично освобождава длъжника от задължението да мотивира възражението си, поради което и доколкото защитата му в исковото производство по реда на чл. 422 ГПК би била напълно аналогична, няма основание да бъде възмездяван двукратно за едно и също нещо. Тъй като ответникът противопоставя именно правото си на мотивиране на възражението, незапретено от закона, следва да се отчете, че същото следва да бъде упражнявано без злоупотреба / чл. 3 ГПК /, каквото би съставлявало възмездяването за дублираща се адвокатска защита, кумулативно - по подаване на възражение по чл. 414 ГПК и по защитата срещу иска по чл. 422 ГПК, като и двете възнаграждения обективно биха могли да бъдат поискани за възмездяване само в производството по чл. 422 ГПК. Освобождавайки длъжника от задължение за мотивиране, законодателят се дезинтересира от основателността на възражението. То е само формална предпоставка, без самостоятелни правни последици, поради което и изходът на спора за материалното право на кредитора не предпоставя материална незаконосъобразност на възражението по чл. 414 ГПК. Следователно липсва и функционална обусловеност на същото от изхода на спора за материалното право.

Водим от горното Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените обективно, кумулативно съединени установителни иски от „С..” АД, ЕИК .., с адрес: гр. София, ж.к. „М..”, ул. ”Б..” № 1, сграда .. с правно чл.422 ГПК вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД вр.чл. 203 ЗВ и чл. 86, ал.1 ЗЗД срещу М. С. М., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул.“..т“ № .., офис- партер за установяване дължимостта на сумата 2048,19 лв., представляваща неизплатена сума за потребена вода през периода от 03.01.2013 г. до 05.05.2022 г., както и сумата 1,84 лв., обезщетение за забава в размер на законната лихва

върху главницата за периода за периода от 03.02.2013 г. – 05.05.2022 г., ведно със законна лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане, претендирани за имот находящ се в гр. София, ж.к. "Х..", бл..., вх..., ет.5, ап., за които в производството по ч.гр.дело № 48097/2022 г. по описа на СРС, .. състав е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК като НЕОСНОВАТЕЛНИ И НЕДОКАЗАНИ.

ОСЪЖДА „С..” АД с ЕИК .., с адрес: гр. София, ж.к. „М..”, ул. ”Б..” № 1, сграда .. да заплати на основание чл.78, ал.3 ГПК вр.чл.38, ал.1, т.2 ЗАдв. на адв. В. Ф. С., ЕГН ..., сумата от 505 лева – адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____